

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžk/27/2018
Identifikačné číslo spisu: 1015202078
Dátum vydania rozhodnutia: 29.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1015202078.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členiek senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): B. G. L., bytom Š. XX, L., zastúpeného JUDr. Slavomírou Huszthyovou, advokátkou so sídlom Za amfiteátrom 10, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky č. KM-OLVS-67/2015/OPK zo 7. októbra 2015, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/282/2015-68 zo 17. januára 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/282/2015-68 zo 17. januára 2018 m e n í t a k, že rozhodnutie ministra vnútra Slovenskej republiky č. KM-OLVS-67/2015/OPK zo 7. októbra 2015 z r u š u j e a v e c v r a c í a žalovanému na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi proti žalovanému p r i z n á v a nárok na úplnú náhradu trov konania na krajskom súde a kasačnom súde.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č.k. 2S/282/2015-68 zo 17.01.2018 podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky č. KM-OLVS-67/2015/OPK zo 07.10.2015. O náhrade trov konania krajský súd rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 89 z 22.04.2015 bol žalobca, naposledy služobne zaradený v stálej štátnej službe vo funkcii starší referent oddelenia výkonu služby Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach - okolie podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, a to dňom doručenia rozhodnutia. Podľa odôvodnenia tohto rozhodnutia žalobca dňa

09.03.2015 počas výkonu štátnej služby, (ktorú mal riadne plánovanú v čase od 07.30 hod. do 19.30 hod. na základe plánu služieb Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach - okolie na mesiac marec 2015 č.p.: ORPZ-KS-ODI-3-002/2015-0-3/22015, s ktorým bol riadne oboznámený), bol vedúcim oddelenia výkonu služby Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach - okolie podrobený analyzátorom dychu typu Alcotest Dräger 7410 (výrobné č. ARXM-0999 s platným certifikátom evidovaným pod č. 0023/331.06//15 do 11.08.2015) dychovej skúške za prítomnosti riaditeľa Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach - okolie. Touto skúškou bola u žalobcu v čase o 08:41 hod. nameraná hodnota 0,52 mg/l (v prepočte 1,08 promile alkoholu v dychu). Opakovanými skúškami v čase o 09:02 hod. bola u neho nameraná hodnota 0,49 mg/l (v prepočte 1,02 promile alkoholu v dychu), v čase o 09:51 hod. hodnota 0,48 mg/l (v prepočte 1,00 promile). V čase 10:06 hod. bol žalobca podrobený dychovej skúške iným analyzátorom dychu typu Alcotest Dräger 7410 (výrobné č. ARTM-0110 s platným certifikátom evidovaným pod číslom: 0037/331.06//15 do 12.08.2015), ktorým bola zistená hodnota 0,36 mg/l (v prepočte 0,75 promile alkoholu v dychu). Možnosť odberu krvi za účelom zistenia požitia alkoholických nápojov žalobca nežiadal. Žalobca tak svojím konaním porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

3. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca dňa 02.06.2015 rozklad, ktorý bol napadnutým rozhodnutím ministra vnútra Slovenskej republiky č. KM-OLVS-67/2015/OPK z 07.10.2015 podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. zamietnutý a prvostupňové rozhodnutie bolo potvrdené. Podľa odôvodnenia tohto rozhodnutia žalobca podal rozklad proti prvostupňovému rozhodnutiu po uplynutí lehoty uvedenej v § 242 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. Zmeškanie lehoty na podanie rozkladu malo za následok, že napadnuté rozhodnutie nadobudlo dňa 18.05.2015 právoplatnosť, rozklad teda smeroval proti právoplatnému rozhodnutiu.

4. K námietkam žalobcu ohľadom účinného doručenia prvostupňového rozhodnutia krajský súd uviedol, že personálny rozkaz bol vydaný dňa 09.03.2015 a žalobcovi mal byť doručený náhradným doručením (fikciou doručenia) dňa 03.05.2015 podľa § 266 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. Keďže žalobca bol v uvedenom čase uznaný za práceneschopného, nebolo možné doučiť mu odpis rozhodnutia o prepustení zo služobného pomeru na pracovisku. Z administratívneho spisu vyplýva (úradný záznam z 30.05.2015), že nadriadený žalobcu sa snažil dňa 27.04., 28.04. a opakovane dňa 29.04.2015 doručiť odpis rozhodnutia žalobcovi osobne v mieste jeho bydliska na adrese H. č. XX, L., kde má žalobca nahlásený trvalý pobyt, avšak tieto pokusy o doručenie boli neúspešné. Z uvedeného dôvodu žalovaný doručoval odpis predmetného rozhodnutia žalobcovi poštou s poznámkou „do vlastných rúk“ na poslednú známu adresu žalobcu, ktorou bola adresa jeho trvalého pobytu. Z administratívneho spisu vyplýva, že zásielka s predmetným odpisom rozhodnutia bola na pošte podaná dňa 29.04.2015, dňa 30.04.2015 bol vykonaný neúspešný pokus o jej doručenie žalobcovi, v rovnaký deň bola zásielka uložená na pošte a dňa 05.05.2015 bola vrátená žalovanému ako odosielateľovi s poznámkou „zásielka neprevzatá v odbernej lehote“. Postup žalovaného teda bol plne v súlade s § 266 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. V tejto súvislosti krajský súd dodal, že zákon č. 73/1998 Z.z. upravuje doručovanie administratívnych rozhodnutí komplexne, zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) sa na toto konanie neaplikuje, a to ani subsidiárne (s výnimkou ustanovení o výkone rozhodnutia). Ustanovenie § 266 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. na rozdiel od ustanovenia § 24 ods. 2 Správneho poriadku doručovateľovi neukladá povinnosť opätovného doručovania doručovanej písomnosti (a ani povinnosť upozorniť žalobcu na opätovné doručovanie). Odpis prvostupňového rozhodnutia bol žalobcovi neúspešne doručovaný dňa 30.04.2015, v ten istý deň bola zásielka uložená na pošte. Keďže žalobca túto zásielku v odbernej lehote nevyzdvihol, účinky doručenia odpisu predmetného rozhodnutia nastali na tretí deň od uloženia zásielky, t.j. dňa 03.05.2015. Prvostupňové rozhodnutie o prepustení zo služobného pomeru tak bolo žalobcovi riadne a včas doručené náhradným doručením (fikciou doručenia) v súlade s § 266 ods. 3 a 4 zákona č. 73/1998 Z.z. dňa 03.05.2015.

5. Podľa názoru krajského súdu bol skutkový stav preukázaný výsledkami dychových skúšok žalobcu,

ktoré sú riadne zdokumentované v administratívnom spise. Tieto dychové skúšky boli vykonané na certifikovanom prístroji na meranie hladiny alkoholu v dychu, ktorý zodpovedal schválenému typu a požiadavkám s platnosťou overenia do 11.08.2015.

6. Krajský súd mal tiež za to, že personálny rozkaz obsahuje náležitosti uvedené v § 241 zákona č. 73/1998 Z.z., pričom správny orgán sa náležite vysporiadal aj so zdôvodnením, prečo by ponechanie žalobcu v služobnom pomere bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. V tejto súvislosti krajský súd s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Sžo/33/2008 z 28.04.2009 dodal, že posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prísahy je predmetom správneho uváženia služobného orgánu. Čo sa týka posúdenia porušenia prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, krajský súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 8Sžo/17/2012 z 30.01.2013 a skonštatoval, že žalovaný spoľahlivo zistil skutkový stav a na takto zistený skutkový stav aplikoval správne hmotnoprávne normy, pričom pri svojom rozhodovaní nevybočil z rámcov správnej úvahy. S poukazom na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Sžo/23/2011 z 27.10.2011 a sp.zn. 8Sžo/18/2014 z 30.04.2015 krajský súd dodal, že zákon č. 73/1998 Z.z. kladie vyššie nároky a požiadavky na profesionálny a morálny charakter pre výkon služby a na dodržiavanie zákona a služobnej disciplíny zo strany príslušníkov Policajného zboru. To v konečnom dôsledku znamená, že tento zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších než iné zákony (Zákonník práce) vo vzťahu k plneniu služobných povinností, a súčasne poskytuje príslušníkom Policajného zboru nižšiu mieru ochrany, než je tak tomu u zamestnancov v pracovnom pomere podľa Zákonníka práce.

7. Tvrdenia žalobcu, že prítomnosť alkoholu v jeho dychu v zistenom množstve bolo spôsobené pozitívnym perorálnym kvapiek propolis, považoval krajský súd za účelové a nevierohodné, pretože neexistuje rozumné vysvetlenie, prečo by príslušník PZ s mnohoročnými pracovnými skúsenosťami neupozornil pred vykonaním dychovej skúšky na to, že ich požil. Žalobca ani po tom, čo bolo proti nemu začaté konanie vo veci prepustenia zo služobného pomeru neuviedol v zápisnici o výsluchu z 27.03.2015 žiadne skutočnosti o tom, že užil liek proti bolesti hrdla propolis. Skutočnosť, že žalobca nevyužil možnosť odberu krvi, svedčí v jeho neprospech. Ak by si bol vedomý, že nepožil alkoholické nápoje a výsledky oboch dychových skúšok sú nepravdivé, požiadal by nadriadeného, aby sa za jeho prítomnosti mohol podrobiť odberu krvi, ktorého výsledky sú presnejšie ako výsledky dychovej skúšky.

8. Krajský súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, že podľa § 195 ods. 2 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z.z. sa zákaz prepustenia nevzťahuje na prepustenie z dôvodov uvedených v § 192 ods. 1 písm. c/ až g/ a ods. 2 a 3 zákona č. 73/1998 Z.z.

9. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca (ďalej aj „sťažovateľ“) v zákonom stanovenej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP, navrhujúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, alebo aby rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného a prvostupňové rozhodnutie zruší a vec vráti orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie.

10. V dôvodoch uviedol, že celé administratívne konanie je potrebné vnímať v kontexte jeho vzťahu s nadriadeným - riaditeľom okresného dopravného inšpektorátu. V priebehu posledného roka pred prepustením žalobca pociťoval na pracovisku psychický nátlak zo strany nadriadeného, resp. ním povereného vedúceho oddelenia. Nadriadený žalobcovi každý deň kontroloval spisy, dával mu nezmyselné úlohy a kontroloval ich splnenie, ponižoval žalobcu na poradách, zastráňoval ho odňatím osobného príplatku, naliehal na žalobcu, aby zmenil pracovisko, žalobca sa musel neprímerane často podrobovať dychovej skúške na zistenie prítomnosti alkoholu v dychu. Ak sa žalobca zdravotne necítil na výkon služby a potreboval ísť k lekárovi, nadriadený od neho vyžadoval, aby sa najskôr prezliekol do služobnej uniformy a podrobil sa dychovej skúške.

11. Žalobca tvrdil, že nadriadený v zázname o dychovej skúške z 09.03.2015 zámerne neuviedol skutočnosti svedčiace v žalobcov prospech, a to upozornenie žalobcu, že požil liečivo propolis, že sa

necítil dobre a že hneď ráno požiadal o poskytnutie služobného voľna za účelom vyšetrenia u lekára. Rovnako žalobca namietal, že jeho nadriadený nezabezpečil pri dychovej skúške prítomnosť nezaujatého svedka. Po začatí konania o prepustenie zo služobného pomeru nebolo žalobcovi umožnené pripraviť sa na výsluch a zabezpečiť si prítomnosť právneho zástupcu na výsluchu. Žalobca pochopil, že administratívne konanie je vedené jeho nadriadeným neobjektívne a jednostranne založil svoju obranu na pasívnom postoji v konaní vedenom jeho nadriadeným a rozhodol sa brániť až v konaní pred žalovaným resp. pred nezávislým súdom.

12. Žalobca nesúhlasil so záverom krajského súdu, že mu bol personálny rozkaz riadne doručený náhradným doručením v súlade s § 266 ods. 3 a 4 zákona č. 73/1998 Z.z. dňa 03.05.2015. V tejto súvislosti poukázal na to, že v období od 30.03.2015 do 18.05.2015 bol ošetrovateľom uznaný dočasne neschopným na výkon štátnej služby. Po celú dobu práceneschopnosti sa žalobca zdržiaval na adrese jeho bydliska. O doručovaní personálneho rozkazu v dňoch 27.04.2015 až 29.04.2015 nemal vedomosť. Doručovanie vykonával nadriadený žalobcu s vedúcim bez svedkov. Pri doručovaní personálneho rozkazu prostredníctvom Slovenskej pošty určil jeho nadriadený ako odosielateľ odbornú lehotu v trvaní 5 dní namiesto obvyklej lehoty 18 dní podľa poštového poriadku. Takto určenú lehotu najmä s ohľadom na zdravotný stav žalobcu považuje žalobca za neprimerane krátku so zámerom nadriadeného, aby si žalobca zásielku neprevzal, čo je v rozpore s dobrými mravmi. O zdravotnom stave žalobcu bol pritom jeho nadriadený informovaný priamo ošetrovateľom žalobcu. Doručovaná zásielka bola Slovenskou poštou v oznámení o uložení zásielky z 30.04.2015 označená ako doporučený list bez vyznačenia informácie o tom, že sa jedná o úradnú zásielku, resp. o zásielku so službou do vlastných rúk. Žalobca tak nemohol predpokladať, že daná písomnosť má povahu zásielky v zmysle § 266 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. Žalobca poukázal tiež na to, že posledným dňom na prevzatie zásielky uloženej na pošte dňa 30.04.2015 s päť dňovou odbornou lehotou bol deň 05.05.2015 a teda k vráteniu zásielky odosielateľovi mohlo dôjsť najskôr 06.05.2015. Dodal, že k riadnemu doručeniu personálneho rozkazu došlo až dňa 19.05.2015, kedy si ho žalobca prevzal osobne v služobnom úrade od riaditeľky vnútorného odboru, a teda posledný deň na podanie rozkladu pripadol na deň 03.06.2015 a teda rozklad podaný žalobcom dňa 02.06.2015 bol podaný včas.

13. Ďalej žalobca namietal, že krajský súd sa vôbec nevysporiadal s námietkou o porušení jeho procesných práv, najmä práva na riadnu obhajobu, keď orgánom verejnej správy nebol vopred upovedomený o vykonaní úkonov, aby sa mohol na ne pripraviť, prípadne si včas zabezpečiť prítomnosť advokáta na úkonoch. Nadriadený mu taktiež odmietol vydať fotokópie listín z administratívneho spisu, hoci o to žalobca výslovne požiadal. Žalobca tiež namietal, že mal nedostatok času na oboznámenie sa s obsahom administratívneho spisu a že napriek výslovnému odmietnutiu ho nadriadený prinútil podpísať záznam o oboznámení s obsahom spisu, ako to vyplýva zo žalobcom predloženej nahrávky. Krajský súd sa podľa žalobcu nevysporiadal ani s jeho námietkami ohľadom priebehu vykonania dychovej skúšky dňa 09.03.2015 bez náležitého poučenia a tiež bez prítomnosti nestranného svedka.

14. Žalovaný sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalobcu stotožnil s právnym posúdením veci krajským súdom a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „kasačný súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v kasačnej sťažnosti (453 ods. 1 a 2 SSP) a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu je dôvodná. Kasačný súd rozhodol o kasačnej sťažnosti bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP). Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v lehote najmenej piatich dní pred jeho vyhlásením (§ 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

16. Predmetom kasačného konania bol rozsudok, ktorým krajský súd podľa § 190 SSP zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky č. KM-OLVS-

67/2015/OPK zo 07.10.2015, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu a potvrdený personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 89 z 22.04.2015, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky. Podľa odôvodnenia žalobou napadnutého rozhodnutia žalobca podal rozklad proti prvostupňovému rozhodnutiu po uplynutí lehoty uvedenej v § 242 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. s tým, že účinky doručenia personálneho rozkazu žalobcovi nastali v súlade s § 266 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. (fikcia doručenia) dňa 03.05.2015, teda na tretí deň od jeho uloženia na pošte dňa 30.04.2015, kde si ho žalobca nevyzdvihol. Lehota na podanie rozkladu začala žalobcovi plynúť v súlade s § 262 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. dňom nasledujúcim po dni, kedy nastali účinky doručenia napadnutého rozhodnutia, t.j. dňa 04.05.2015. Na základe uvedeného tak posledným dňom zákonnej 15-dňovej lehoty na podanie rozkladu bol deň 18.05.2015. Rozklad žalobcu podaný na poštovú prepravu dňa 02.06.2015 bol teda podaný po uplynutí zákonom stanovenej lehoty.

17. Žalobca v konaní pred krajským súdom namietal, že personálny rozkaz mu bol reálne doručený až dňa 19.05.2015, a teda zákonná lehota 15 dní na podanie rozkladu skončila dňa 03.06.2015, pričom žalobca podal rozklad na poštovú prepravu dňa 02.06.2015, teda v zákonom stanovenej lehote. Poukázal na to, že v čase doručovania personálneho rozkazu zo strany služobného úradu bol dočasne neschopný na výkon štátnej služby (v období od 30.03.2015 do 19.05.2015), o čom predložil v konaní aj doklad a jeho zdravotný stav mu nedovoľoval, aby si zásielku uloženú na pošte vyzdvihol. Dňa 19.05.2015 po ukončení dočasnej neschopnosti na výkon štátnej služby sa žalobca dostavil do služobného úradu, kde mu bol uvedený personálny rozkaz doručený.

18. Podľa § 266 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. rozhodnutie o prijatí do služobného pomeru, o náhrade škody, o prepustení, rozhodnutie odvolacích orgánov a rozhodnutia podľa § 245 a 246 sa oznamujú doručením ich odpisu. Doručuje sa do vlastných rúk policajta v služobnom úrade, v jeho byte alebo kdekoľvek bude zastihnutý. Ak nemožno odpis rozhodnutia doručiť policajtovi priamo, doručí sa poštou na poslednú známu adresu policajta ako doporučená zásielka s doručenkou s poznámkou „do vlastných rúk“; rovnako sa doručujú rozhodnutia pozostalým.

19. Podľa § 266 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. povinnosť doručiť rozhodnutie je splnená, len čo účastník konania písomnosť prevezme alebo jej prijatie odmietne. Ak sa písomnosť uložená na pošte nevyzdvihla, nastanú účinky jej doručenia na tretí deň od jej uloženia. Na túto lehotu sa nevzťahuje ustanovenie § 262 o počítaní času.

20. Kasačný súd z administratívneho spisu zistil, že nadriadený žalobcu vykonal v dňoch 27.04.2015, 28.04.2015 a 29.04.2015 pokusy o doručenie odpisu personálneho rozkazu č. 89 z 22.04.2015 žalobcovi osobne na adrese H. č. XX, L., kde mal žalobca nahlásený trvalý pobyt a dňa 29.04.2015 aj u ošetrojúceho lekára žalobcu, avšak neúspešne. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaný uviedol, že z dôvodu dočasnej neschopnosti žalobcu na výkon štátnej služby trvajúcej od 30.03.2015 nebolo možné doručiť mu personálny rozkaz v služobnom úrade.

21. Následne služobný úrad doručoval odpis personálneho rozkazu žalobcovi poštou - úradnou zásielkou č. UU802896825SK s doručenkou do vlastných rúk na poslednú známu adresu žalobcu, ktorou bola adresa jeho trvalého pobytu H. XX, L., s určenou odbernou lehotou 5 dní.

22. Zásielka s predmetným odpisom rozhodnutia bola na pošte podaná dňa 29.04.2015. Dňa 30.04.2015 bol vykonaný neúspešný pokus o jej doručenie žalobcovi a v rovnaký deň bola zásielka uložená na pošte. Pošta dňa 05.05.2015 vrátila služobnému úradu ako odosielateľovi predmetnú zásielku s poznámkou „zásielka neprevzatá v odbernej lehote“.

23. Z úradného záznamu z 25.06.2015 vyplýva, že dňa 19.05.2015 bol obsah vrátenej zásielky (personálny rozkaz) odovzdaný žalobcovi v služobnom úrade do vlastných rúk, čo žalobca potvrdil svojím podpisom na doručenke. Doručenka na zásielke vrátenej služobnému úradu ako neprevzatá v odbernej lehote teda zároveň obsahuje aj údaj o reálnom doručení písomnosti žalobcovi dňa 19.05.2015 s

podpisom žalobcu.

24. V konaní bola medzi účastníkmi sporná aplikácia ustanovenia o náhradnom doručovaní písomnosti (personálneho rozkazu), tzv. fikcia doručenia v zmysle § 266 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z.

25. Kasačný súd v súvislosti s inštitútom náhradného doručenia poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej trojdňová úložná lehota začína plynúť dňom, ktorý nasleduje po upovedomení adresáta o uložení písomnosti. Ide o zákonnú lehotu, ktorú správny orgán nemôže predĺžiť. Táto procesná lehota končí uplynutím posledného dňa lehoty. Účinky fikcie doručenia nastanú len za predpokladu, že adresát mal reálnu možnosť si písomnosť v tejto lehote vyzdvihnúť, ale tak neurobil. Účelom tejto lehoty je dať adresátovi nielen teoretickú, ale aj reálnu možnosť písomnosť si v rámci jej plynutia vyzdvihnúť, a tak predísť fikcii doručenia. Úpravou tzv. náhradného doručovania zákonodarca nepochybne sledoval cieľ a účel odstrániť určité prípady právnej neistoty spôsobenej bezdôvodným nepreberaním zásielok adresátom a zabrániť snahám spôsobiť prieťahy v konaní alebo dokonca zmarit' konanie (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 8Sžo/45/2009 z 10.08.2009).

26. Zásielka určená do vlastných rúk sa môže považovať za doručeníu tzv. náhradným spôsobom len za predpokladu, že adresát mal reálnu možnosť vyzdvihnúť si zásielku na pošte a oboznámiť sa s jej obsahom. Fikcia doručenia je svojou povahou vyvrátená právna domnienka, ktorá platí dovtedy, kým nie je preukázaný opak (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžo/35/2015 z 02.02.2016).

27. Kasačný súd mal zo súdneho ako aj administratívneho spisu za preukázané, a v konaní ani nebolo sporné, že žalobca bol v čase od 30.03.2015 do 19.05.2015 uznaný lekárom za dočasne neschopného na výkon štátnej služby, a teda pre svoj zdravotný stav objektívne nemal možnosť vyzdvihnúť si zásielku určenú do vlastných rúk na pošte a oboznámiť sa s jej obsahom, z ktorého dôvodu sa nemôže zásielka s prvostupňovým rozhodnutím (personálnym rozkazom) uložená na pošte dňa 30.04.2015 považovať za doručeníu fikciou už dňom 03.05.2015, nakoľko fikcia doručenia tejto zásielky bola žalobcom vyvrátená. Zákonná 15-dňová lehota na podanie rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutiu (personálnemu rozkazu) teda nezačala plynúť dňom 04.05.2015, ale dňom nasledujúcim po dátume 19.05.2015, kedy si žalobca personálny rozkaz fyzicky (reálne) prevzal v služobnom úrade a jeho prevzatie potvrdil svojím podpisom na doručení. Rozklad žalobcu proti personálnemu rozkazu, daný na poštovú prepravu dňa 02.06.2015, bol z uvedených dôvodov podaný v zákonnej lehote a teda malo byť o ňom meritórne rozhodnuté, t.j. žalovaný sa mal vecne zaoberať rozkladom žalobcu.

28. Zároveň kasačný súd poukazuje na svoju judikatúru, v zmysle ktorej je náhradné doručenie iba subsidiárnym prostriedkom doručovania písomností, pričom jeho okolnosti musia byť vždy riadne preukázané. K aplikácii ustanovení náhradného doručenia môže dôjsť iba v prípade, že nedošlo k reálnemu doručeníu písomnosti. V preskúmvanej veci doručeníka na zásielke s prvostupňovým rozhodnutím (personálnym rozkazom), ktorá sa služobnému úradu vrátila ako neprevzatá v odbernej lehote, obsahuje aj údaj o reálnom doručení personálneho rozkazu žalobcovi dňa 19.05.2015 s podpisom žalobcu. V danom prípade teda doručenie, a to náhradné doručenie a aj reálne doručenie preukazuje jedna a tá istá doručeníka. Uprednostnenie náhradného doručenia pred reálnym na základe toho istého dôkazného prostriedku by bolo v rozpore s účelom a zmyslom ustanovenia upravujúceho inštitút náhradného doručenia, ako aj v rozpore s princípom právnej istoty (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Sžo/101/2015 z 30.03.2016).

29. K ostatným námietkam žalobcu kasačný súd uvádza, že rozhodnutie o zamietnutí rozkladu z dôvodu, že tento bol podaný oneskorene, nie je rozhodnutím, v ktorom by sa správny orgán vecne zaoberal rozkladom účastníka konania. Správny súd preto v prípade žaloby proti rozhodnutiu o zamietnutí rozkladu ako podaného oneskorene je oprávnený skúmať v medziach žalobných bodov len to, či sa skutočne jednalo o rozklad podaný oneskorene a či bol žalobca ukrátený na svojich právach neuskutočnením vecného prieskumu v rámci konania o rozklade. Vzhľadom k tomu, že o rozklade žalobcu proti personálnemu rozkazu nebolo doposiaľ meritórne rozhodnuté kompetentným orgánom, neprináleží kasačnému súdu preskúmať zákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa.

30. Na základe uvedeného kasačný súd podľa § 462 ods. 2 SSP rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie ministra vnútra Slovenskej republiky č. KM-OLVS-67/2015/OPK zo 07.10.2015 zrušil a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie.

31. Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia a k vráteniu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, orgán verejnej správy je viazaný právnym názorom kasačného súdu (§ 469 SSP).

32. O nároku na náhradu trov konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 a 2 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP a § 175 ods. 1 SSP tak, že úspešnému sťažovateľovi (žalobcovi) priznal proti neúspešnému žalovanému nárok na úplnú náhradu trov konania na krajskom súde a kasačnom súde.

33. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011, § 139 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.